

לא משתמע איסורא משום צרחה של
ומשום אשת אח הוא דמיסתבר שלא במנא
ממילא משתמע: ה"א **מיחלץ חללה**. שלא
הבת מזיקת יבום פטורה מן החליצה ד
דאמרין חוללת ולא מתייצמת משום ספק
חפץ לייבם מייבם [ולקמן נד.] אלאמה מנזות יי
פוגע בעררה וקריב בעיני להיות הולד
דאינה חוללת מן העררה דהיי משמע קרא דלא ס
ספק אין לפטורה בלא חליצה: ולחגי מן הייבום ומן
דאי לא משערא מייבום לא משערא מחליצה דכל

א) ש"ע דשא"ה קאי על צתה ואמנש בחוס' לקמן (י"ז) ד"ה עריות אימא כיון דכתיב שאר בקרא יחיינו דכתיב נריש הפרשה אל כל שאר בשרי וגו'. ב) נראה דנ"ל אינה כבר פירש הקונטרס דהו' ילפינן לה מכ"ש וכו'.

(א) ולקמן יא. יב. (ב) לקמן
יג. (ג) עס. (ד) ויקרא יח.
(ה) ויע' תוס' מחזיקות נא:
ד"ה חמשה ותוס' קדושין
טז: ד"ה והא תוס' טוטה
טז. ד"ה תנא ותוס' גיטין ז:
ד"ה אין ותוס' ב"ק ז.
ד"ה חמשה ועוד עס: ד"ה
ששה ותוס' מנחות יח:
ד"ה מניין.

נמ' לפי שאינה כצרת
צרה. לקמן ד' ע"ב:
שם לא תקשה שיש
בזה מי דחה. עיין משניות
רמזים חלק י"ד ס' רל"א:
ר"ה צרת משפחת
רבו' בדרגות בפירוקן. דף
י' ע"א וישי' שם ר"ה
מחזיר גרושתו וכו' שתיקן
אמוראי חלתיבם. ע"י
לקמן דף י' ע"א וישי'
חוב' ר"ה ש"י כ"י כד
צרתה פטירה. להלום
אחת גרוסלמה ר"ס י"ד
דמשכסל לזתה ונחמם.

(א) 'תוב' ד"ה למעוטי וכו'
אפרש לקמן. ג"כ בד' ח'
ע"א בד"ה תרי אסורי:
(ב) ד"ה לפי וכו' שנסאת
לנחיו של בורעל וכו' אשה
אהבת וכו' וכו' טעמא
בתיב זה: (ג) בא"ד והא
דפריך לקמן ג"כ בדף י"א
וע"ש בחס"ח בד"ה לרת
קטטה: (ד) ד"ה טעמא וכו'
יהי קאמ' אפי' אס תמלי
לומי:

[א] נח' ויאלץ לי אלה צרתה
 צרת צרתה מנח' ח' לצור
 ואלה לצור) תא"מ (וכ"כ
 בספר הישר לר"ם ונחשושי
 הרמב"ן דל"ג לה ח"ש
 רש"י לקמן יג א ד"ה
 מנה"מ דלצרת צרתה
 פטורה. ומ"ש רש"י כאן
 ללצור צרת הרבה כו'
 שטרא דרוב יסודה נקט. דלא
 סהסוס' לעיל ד א סד"ה
 עד שפחתו (זה)

רנשבורג
 א' רנ"י ד"ה מחזיר
 גרושמו וכו' שתיבן אסורות
 להתיבס. נ"ב עי' חלדשי
 רמב"ן ורשב"א ולקמן דף
 יא ע"ב ודף יב ע"א ונ"ע
 [171]

ואי ק"ל אחאי אלעזר
למימר שאין צרה אלא

דודי ודודי אפי. דלמך רב צרת סטוה אסורה שאם יזנהה אשמו וכו' אשה אחרת ומת בלא בנים שמהן פטורות ורב אפי אחר צרת זילוניות אסורה שאם היה נשוי זילוניות ואשה אחרת ומת בלא בנים שמהן פטורות ומרייהו בפירקין (דף ע"ב.) **צרת ממאנת.** הרי שהיה לחמו יתומה קטנה ואשה אחרת ומת ומיאנה הקטנה ביבם או היא וצרתה אסורה לו ומתויו "ששעי" דלף ע"ג דאסירא עליה לא מיפטרה ממחילה דהן איסורא מדרבנן היא * כדאיתא בפירקין גזירה משום צרת בתו ממאנת: **מחור גרשפו.** אחיו שגירש אחת משתי נשיו וגשאת לאחר ועבר והחזירה לאחר מיתת מיתת בעלה יומת בלא בנים * שמהן אסורות א' והחייבם ואשמועינן מיעוטא דמחור* דחליה בעיא: **ליטנינהו.** לטוה ולזילוניות בהדי הך דמתני' הויאל ופטורות לרבותין: **לפי שאין בוצר צרה.** דכל הך דמתני' איכא למימני הלכא צרתה וגשאת לחמו השני כו' ששרי רחימי ערוה אלל וכו' אלל בלוי השני רחימי ערוה וכו' ואם יבס אפי' את ההרה ולו אשה אחרת ומת וגפלו לפני זה פטורה אף הנכרית מפני

שהיא צרת צרתה של צמו אצל צטומ
ואילונית ליכא למיתני הלכא צרתה
ונגאח לאחיו השני דחא על כל האחין
היא אסורה באיסורא בזה לא מה
קדושי עולם הראשון וכולן שוין בזה:
מנ"מ. דערוה וצרתה וצרת צרתה
לעולם פטורות: **עליה מה תלמוד**
לומר. לכתוב לגלות ערומה בחייה
ומשמע נמי שבחי אשתו נאסרת עליו
אחונה ולאחר מיתה פטורה **אשת**
אני אפי'. וכלה פטורה לייבום **שומע**
מן העריות תתייבם: **לזרור.** צרות
הרבה משמע מדלג כתיב לזור: **ודונה**
כרת. צפרשת עריות (ויקרא יח)
כתיב בתר כולוה ונכרתו שגגות
העושות וכל שזדונו כרת שגגות
חטאת כדיליף בצריקין ודף (טו):
ט"ו נשים. תו ליכא עריות בבת
חוץ משש עריות של משנתנו שאין
בזה ד' ייבום לעולם: **יכול שאני**
כרתה כו'. שנואית לאחרים שיהו
צרותיהן אסורות לינשא לה: **שאין**
צרה אלא מאת. הואיל ונפשה הכתוב
מזיקתו הרי היא עליו באיסור אשת
אח שיש לה בנים שהיא בבת דכתיב
ערות אשת אחיך אצל בעלמא לא
רמי' איסור אשת אח עלה ושרא
ליה: **עונש מניין.** אם ייבם ערוה או
צרתה: **ה"א תענש אשה מייבמת**
מייבם: מאי ענאם? והלא בבת
קאי עלה: **דאפי' עשה.** דייבום:
ודחי את לא תענש. דמקרא ילפינן
דאפי' עשה ודחי ל"ת דתפרש ואיל:

נלך ה"ל למדרש להיחידא נאמר כאן עליה ונאמר להלן עליה
עליה דמסתבר טפי למדרש הכי ולאוקומי קרא לגופיה אלף
קרא להיחידא ולהכי דריש ליה לגופיה לאוקורא ויב אשי
יצא דמסיק דאין עשה דוחא ל"ת שיש צו כרת פריך כמו שפי'
אל הוה צ"ל אלף להיחידא לא מנא אמתר דא"כ לגינת עריות
הש"ס הוא מנה דלף דריש להיחידא אלף לפי דעונו לא מקשה ערה
: לא תעשה שיש בו ברת בי דחי. וא"י ואמאי לא ליפנין ליליחי
קמן (דף י) אלף אינטריך סד"א יחיית אחות אשה במה מצונו מאשת אח
לא מפגילין בשום מקום וילפנין מכלאים בצייתא אפי' הני איסורי
דינין הכי ועוד דשציק הש"ס אשת אח דקאי בה ולא מסיק לה אלף
לאו בכל דוכתי צעי למילף מאשת אח קאמי אלף דוקא אחות אשה
דמסיק

למעוּזי דרב ודרב אבי. וא"ת לימעת תרוייהו ממנינא דרישא דכיון דתנן ט"ו נשים ליכא למימר שייר וממעטי כוליהו וזולא קמני לכו כדאמר צפ"ק דקדושין (דף טו:) וכו' תאז ושיר הא ארבעה קמני (סו"ל דהכא לא מני למיניניהו כדמסייה לפי שאינו

למעוטי דרב ^(א) ודרב
למעוטי מאי אי סב
למעוטי צרת ממאנת

דמשכחת לה כרת כרת לענין
ובעל ששאת לאחי (ו) ולו אשה אחת
ומת בלא בנים דפוטרת כרתה מן
דבעל לענין בעל נמי טומאה בה
למו לענין בעל ואם הלכה הכהן
נשאת לאחי השני ולו אשה אחת
מת כשם שהיא פטורה * כך כרתה
דפטורה וי"ל דכיון דלגבי בעל לא
דמשכחת כרת כרת אין לנו להחמיר
בטומאה דגבי בעל יותר מטומאה
וגבי הבעל ובעל אר"י דדוקא
בטומאה דכתיב גבי בעל הוי כעריית
דכתיב בשלון לאו לא יוכל בעלה
גו' (דברים ד) אבל בבעל לא כתיב
לאו ולא ונקטרה ויהא טומאה (ובמד'
) והא דפריך לקמן (ד' יא:) (ו) נבעלה
וטומאה כתיבה בה ונקטרה והא
טומאה דמשמע דמהאי לחודיה דריש
וטומאה כתיב בה כעריית מלת
ומימר דלמאי דמשי למיסק עלה
נכלל לא כגי כהנא דונקטרה
והיא טומאה:

וְאִתָּם מִה לְאֻחֹת אִשָּׁה שָׁנָן
 יִצְוֶה לְכַנּוֹת כְּדִפְרִיץ בֶּטֶ' הֵנָּה עַל
 צִמְצוּמוֹ (וְלִקְחָן קָדֵי מֵי וְסֵי) וְיֵלֵךְ לְהִשָּׁקֵם
 יִדִּי יוֹנֵה לְסוֹף שִׁמְעִיץ (קִדִּי מ.)
 שִׁמְעִיץ: יְבֻל־שָׁנִי מְרַבֵּה אֵף שֶׁ
 עֲדִיזֵת חֲמוּרוֹת מֵאֲלוֹ. הִמְלִי יִכּוֹל
 מֵאֲלוֹ מְרַבֵּה אֵף שֶׁלֹּא בִּמְקוֹם מְנוּיָה:
 שִׁמְעִיץ דִּבְתָּב רִחְמָנָה עֲיֵיהָ הָאֵל
 לָאוּ חֲבִי הוּא אֲמִינָה

ואפשר לינשא לאחים
אסורה אף כל שהיא
כרת ועל שנגתה ה
לאחים ואסורה ליכבש
שש עריות חמורות מ
לינשא לאחים צרותיו
אלא מאה אזהרה ש
קרא ב' כל (איש)
התועבות וגו' טעמא
הא לאו הכי ה"א
מאי טעמא "דאמר
לא תעשה אימר
ורחי לא תעשה לא
תעשה שיש בו

לגופיה חלל לאשמיטין דצעלמח דחי
 להלן בלחיות אשה חף כאן בלחיות אשה ואמר רחמנא יבמה
 קבר האי תנא עשה דוחה לא תעשה שיש בו כרת ולא
 פירך לקמן (דף ה:) ממאי דהאי עליה לאיסורא דילמא להיתירא
 צריי מאיר אכל כל כמה דס"ד דדחי לא מני למיפוך הכי ודרי
 יחדא היכי משכחת לה כדמטי לקמן אקושיא דרב אשי דעיקר דקדו
 נעשט דעשה דוחה לא תעשה שיש בו כרת השכי לו רבא האמת דלית
 ופאשע דייבוס דחל לא תעשה דכרת דלשח אה וכו' דהיינו הא קאמרי
 א"כ הכי דחי עלי מי דמי דחל דחל אקושיא הכא מרי איסורי
 ויכיר צעי למיילך ועוד דלקמן ר' צבי למיילך פוסקא תמיד ימילה לא
 בצטוק ועוד דחלדא איסורא מיהא יליף מאשח אה חלל על כרחך לקרי

משיבין חילוק בין לא תעשה גרידא ובין לא תעשה שיש בו כרת דצמצווייהו אמרינן אחי
ז עליה להיתירא לא אצטריך אלא ודאי לאיסורא הוא דעבדינן ג"ס: שאין לרה אלא מאת.

(ח) נראה ד"ל והבי' נמי ס"ל לשמואל דלרר ממאנת ב'.